

ARHEOLOGII DORIN POPESCU ȘI MIRCEA PETRESCU-DÂMBOVIȚA * DESPRE ARHEOLOGIA UNGARĂ ȘI CONFRAȚII MAGHIARI

Anul 1955 s-a dovedit unul bogat în relațiile cultural-științifice dintre România și Ungaria, convenția culturală dând semne pozitive. În ciuda unor rezerve — de pildă, Ministerul Culturii n-a agreat propunerile din proiectul ungar de convenție, de a da libertate schimbului direct de echipe de amatori din localitățile de frontieră —, în acel an erau prevăzute să se efectueze în România stagii pentru 10 pedagogi, două formații de muzică populară din Budapesta, un specialist teatrolog, alți 26 de specialiști din diferite domenii. În acel an erau trimiși în Ungaria Eugen Jebeleanu și Szemler Ferenc, iar în țară erau primiți Hukay Miklós și Hegedüs Geza, fiind totodată prevăzută traducerea a cinci cărți. Românii mai participau la congrese — cel dedicat metodelor de selecționare a porumbului (Vlad Moșneag și Al. Priadcenco); pedologiei (Gr. Obrejanu, Csapo Miklós Iosif și N. Cernescu); hidrologiei (Cristea Mateescu și Dumitru Dumitrescu); produselor din metale ușoare (Șt. Lupan); de chimie (Raluca Ripan și C.D. Nenițescu); de geografie (Ion Sandu); de teorie literară (T. Vianu, Szabeczi Laszlo și Kovacs György) —, la ședința comisiei permanente pentru dezvoltarea metodelor de încercare fără distrugere (Șt. Nădescu), la adunarea anuală a Academiei Maghiare de Științe (Iorgu Iordan și Gh.N. Lupu) și la un congres național de arheologie (Dorin Popescu)¹.

Delegat pentru această ultimă reuniune, specialistul român a fost impresionat de anvergura pe care gazdele au dat-o reuniunii, reușind să aducă importante autorități științifice: Gordon Childe, academicienii Eftimenko și Artamenov (URSS), Jaroslav Böhm (vicepreședintele Academiei Cehoslovace), Majewski (Polonia), Dimitrov (Bulgaria), W. Ungerzagt (R. D. Germană), profesor Holger Arbam (decanul Facultății de Istorie din Lund — Suedia). Pus sub prezidiul a doi reputați arheologi unguri — universitarii Moravcsik Gyula (bizantinolog) și Banner János (preistorician) — congresul (1–7 octombrie 1955) a prilejuit prezentarea a 20 de comunicări — dintre care doar trei ale gazdelor — urmărite cu un mare interes². Arheologul român a rămas câteva zile după congres pentru a se documenta asupra rezultatelor săpăturilor arheologice din Ungaria beneficiind de gentilețea colegială a gazdelor sale. O vizită pe care nu a uitat-o la Muzeul Național Maghiar, i-a prilejuit, prin chiar directorul general Fülöp, cercetarea tezaurilor de aur și argint neexpuse, aflate în depozite; alte piese inedite le-a putut vedea și în depozitele Muzeului Cetății Buda. A revenit la Muzeul Național la 11 octombrie, unde Kutzián Ida³ și Kovrig Ilona i-au înlesnit completarea informațiilor.

* Vezi în *Enciclopedia istoriografiei românești*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1968, p. 268, respectiv pp. 264–265.

¹ În Arhivele Naționale – Arhiva Istorică Centrală (în continuare ANIC), fond Institutul Român pentru Relații Culturale cu Străinătatea (în continuare IRRCS), dosar II/445, f. 30–38.

² Comunicarea specialistului român, la acea vreme director al Muzeului Național de Antichități, ținută în limba maghiară, a fost prezentată la deschiderea lucrărilor, în plen: *Câteva observații asupra epocii bronzului în Transilvania pe baza ultimilor săpături de la Tószeg și a ultimelor cercetări românești*.

³ În raportul prezentat la IRRCS, datat 16.XII.1955, Dorin Popescu a menționat suportul deosebit acordat de cercetătoarea Kutzián, soția ministrului Comerțului exterior al Ungariei, *loc. cit.*, cf. 82–83.

În 8 octombrie a vizitat săpăturile de la castrul Nagytátány (*Campona*), cele de la Visegrád de la palatul lui Matei Corvin, iar seara pe cele de la *Aquincum* și muzeul de acolo. Ziua următoare a rezervat-o pentru documentarea asupra ceramicii neolitice de la Muzeul din Szekszárd și a colecțiilor Muzeului din Pécs, unde neoliticianul Dombay János i-a oferit explicațiile, iar ca director i-a confirmat opinia că acesta era „cel mai frumos muzeu din Ungaria”⁴.

În ziua de 10 octombrie, condus de prof. Banner și de Ida Kutzián, a vizitat muzeul din Szeged, unde l-au întâmpinat și i-au dat numeroase explicații directorul Balint Alajos (arheolog medievist) și celebrul arheolog Párducz Mihály. I-a adăugat acestuia și colecțiile neolitice ale muzeului de la Hodmezövásárhely și pe cele ale Muzeului din Szentes, cercetat în seara acelei zile sub conducerea arheologului Csalog József. Scurta dar consistenta vizită a arheologului și muzeografului român și-o echivala singur „cu luni de zile de studiu și de multe ori nu pot fi înlocuite de acesta”⁵. Remarcând organizarea excelentă a muzeelor din Ungaria, nu uita să adauge și amabilitatea și politețea gazdelor, deplângând la noi amabilitatea „uneori pur formală”, constatând pe bună dreptate că „avem foarte mult de învățat de la arheologii maghiari, mai ales în ce privește organizarea, după cum și ei au de învățat unele lucruri de la noi”. Concluzionând pe bună dreptate că „arheologia este prin excelență o știință comparativă” iar „problemele de arheologie nu se opresc la frontierele actuale; ele nu pot fi trasate izolat, mărginite la o regiune”⁶, Dorin Popescu a cerut intensificarea colaborării. Concret, el a informat Institutul Român pentru Relații Culturale cu Străinătatea că stabilise să publice tezaurele de argint dacice cu colegul Feltich Nándor și a susținut ca în 1956 să se aprobe participarea cercetătoarei Amalia Mozsolics la cercetările arheologice de la Sărata Monteoru și Periam-Pecica⁷. Totodată a precizat care dintre specialiștii unguri și străini participanți la congres doreau să viziteze România, manifestându-și interesul științific pentru cunoașterea rezultatelor săpăturilor arheologice de la noi⁸. Îndeosebi arheologii unguri — scria specialistul nostru — „urmăresc de aproape activitatea noastră și toți, fără excepție, ar dori să ne viziteze pentru a vedea progresul pe care l-am realizat în arheologie”⁹.

Iată, la doar doi ani după lucrările Congresului Mondial de Istorie (Budapesta, iunie 1953), deschiderile operate în relațiile istoricilor își arătau din plin efectele. Îndeosebi domeniile „neutre”, mai puțin dispuse imixtiunilor politice — și arheologia apare ca unul dintre acestea — promovează opinii și practici care nu țin seama de deosebiri și interese ideologice. Acestea au susținut mai buna cunoaștere și conlucrarea specialiștilor ca necesare pentru o corectă informare și netezirea eventualelor asperități în vederea dobândirii progresului științific. Desigur că, în cazul de față, a contat în mod clar și buna alegere a delegatului român, arheolog cu o largă reputație și totodată desăvârșit cunoscător atât al limbii maghiare, cât și al caracteristicilor culturale și științifice din țara vecină.

Anul 1956 apare din perspectiva relațiilor culturale româno-ungare ca unul deosebit de activ. Au loc schimburi de scriitori — câte doi pentru fiecare parte, plus un redactor, cu

⁴ *Ibidem*, f. 82.

⁵ *Ibidem*, f. 84.

⁶ *Ibidem*, f. 88

⁷ *Ibidem*, f. 87

⁸ Între aceștia figurau: acad. W. Ungverzagt (Berlin), acad. Jaroslav Böhm (Praga), acad. Dimitrov (Sofia), profesor K. Majewski (Varșovia), prof. Holger Arbam (Lund), Csalog József (director Muzeul Szentes), Tákaçs Zoltán (director Muzeul Asiei Orientale Budapesta), prof. Radnoti Aladár (Muzeul Național de Istorie) — pentru a-și valorifica săpăturile din 1942 de la Moigrad —, László Gyula (Muzeul Național de Istorie), ca și Harmatta János, osteologul Bökönyi Sándor, antropologul Nemeskeri János.

⁹ *Ibidem*, f. 86.

stagii de 30 de zile fiecare —, de studenți (15 bursieri pentru fiecare țară); partea română participă la redactarea *Enciclopediei maghiare*, iar traduceri ale operelor lui Ady Endre (*Poeme*, trad. Eugen Jabelea, 8.100 ex.), József Attila (*Versuri*, trad. Veronica Porumbacu, 6.100 ex.), Jókai Mor (*Crăișorii*, 150.000 ex.), Moritz Zsigmond (*Cel din urmă haiduc*, 15.000 ex.), Veres Péter (*Nevasta mea*) și *Cartea de povești maghiare* (30.000 ex.) arată o mare disponibilitate. Aceasta e doar parțial compensată de traducerea în limba maghiară a lui Al. Sahia (*Ploaie de iunie*), Petre Ispirescu (volum de *Basmе*), A. Toma (*Poezii*), Petre Dumitriu (*Vânt de martie*, nuvele), *Dicționarul român-maghiar* (35.000 cuvinte). Schimbul de teatre de operă între București și Budapesta, prezența corului de la Szeged în România și a celui universitar român în Ungaria, completează tabloul. Un delegat al Muzeului Petöfi — cu mandat de identificare a rămășițelor pământești ale poetului în Transilvania, la Albești — altul trimis de Academia Română (Jancsó Elemer la Budapesta, Szeged și Pécs) pentru documentare asupra istoriei teatrului maghiar din Transilvania, câte doi arheologi de fiecare parte și de câte un etnograf (Romulus Vuia din România) au dat consistență patrimonială acestor schimburi¹⁰. Sigur, erau și alte dimensiuni culturale, ca de pildă participarea lui Simion Alterescu și Augustin Pop Marțian la Festivalul Teatral de la Budapesta, profesioniști atenți la fenomenul teatral, raportând la întoarcere asupra celor 1.600 de artiști care activau în teatrele și operele Ungariei, dar și a inexistenței normelor sau vreunei legi a teatrelor¹¹, sau legăturile foarte bune stabilite între Muzeul Petöfi și Muzeul Ady din Oradea, dintre acesta din urmă și muzeul Arany János de la Salonta oferind documentația expoziției Ady – Arany¹². În anul 1956, România a mai fost vizitată de alte câteva delegații referențiale din Ungaria, reținând îndeosebi vizitele din lunile mai–iunie ale acad. Szöksfalvi-Nagy Béla (originar de altfel din Cluj), acad. Sedlmayer Kurt (agronom din Sopron), Vincze István (statistician de la Institutul de Cercetări Matematice Budapesta), Csizsar Akos (profesor matematician la Politehnica Budapesta), dirijorul Somagy László, poetul Gereblezes László, delegația de scriitori condusă de Fabián Sándor din Debrețin, activistul specializat în muzica populară Balla Peter (Budapesta) ș.a. În iulie ne-a vizitat secretarul institutelor Academiei de Știință, Garamvolgyi József, istoric literar, cu aspirantura trecută la Moscova și Saratov. Misiunea acestuia era una aparte: descoperirea locului unde și-a găsit sfârșitul poetul Petöfi Sándor. Vizita sa a marcat cu evidență un interes deosebit, așa că oaspetele s-a întâlnit cu un fost coleg de studii din URSS — prietenul Albert Anton, activist în aparatul CCPMR —, care l-a și însoțit, la întâlnirile de la Institutul de Literatură și Folclor, Academie, IRRCS. La 20 iulie confratele maghiar era primit de Tudor Vianu, învățat căruia-i purta o mare admirație pentru discursul ținut la Budapesta cu un an în urmă¹³.

În cadrul acestui larg schimb cultural, stagiul arheologului ieșean Mircea Petrescu-Dâmbovița, director al Muzeului de Antichități din capitala Moldovei, s-a derulat pe durata a două luni (20 mai – 23 iulie) și interesează în mod aparte pentru multitudinea observațiilor făcute de învățatul român. Acesta a stabilit cu acel prilej importante și trainice legături colegiale, lucrând în depozite și colecții, întâlnindu-se cu cele mai sus poziționate autorități academice, lămurindu-și nenumărate dileme pe care i le puneau materialele arheologice de acasă. Mai multe dintre acestea le cunoaștem acum prin intermediul raportului și suplimentului la raport (datele 6 și respectiv 9 august 1956) prezentate Institutului Român

¹⁰ Detalii în ANIC, fond IRRCS, dosar II/445, f. 50–88.

¹¹ *Ibidem*, f. 201–202.

¹² *Ibidem*, f. 52.

¹³ Oaspetele a fost însoțit de cercetătoarea Cornelia Bodea, al cărui raport către IRRCS din 23.VII.1956, notează principalele impresii, ca și vizitele la Muzeul Satului, Muzeul de Artă și „ținuta îndatoritoare” a oaspetelui, în *loc. cit.*, dosar II/445, f. 289–290.

pentru Relații Culturale cu Străinătatea, cel care a patronat schimbul. Ce a făcut tânărul arheolog în acel stagiul rezultă din documentele depuse: a identificat „cea mai mare parte a materialului care mă interesa, studiind 45 de descoperiri, dintre care 37 la Muzeul Național din Budapesta și 8 la Debrețin”, în bună parte inedite la acea vreme. Prin intermediul acestora a completat substanțial cele publicate deja de către Fr. Nolstel (*Depozitele de bronzuri din Sud – Estul Europei*, Marburg, 1951) și St. Foltiny (*Civilizația descoperirilor de obiecte de bronz din bazinul carpatic*, Bonn, 1955), care citau doar pe cele prezentate de S. Hampel, respectiv din Ungaria, menționându-le pe cele descoperite în Transilvania în secolul al XIX-lea¹⁴. De la începutul stagiului M. Petrescu-Dâmbovița a lucrat cu cercetătoarea Amalia Mozsolics de la Nemzeti Múzeum (Muzeul Național), dar și-a fixat programul după o consultare cu Aladar Radnoti, șeful secției de arheologie din muzeu. Stagiul său s-a desfășurat în același timp cu colegul ceh, Solle Miklós, șeful secției de preistorie de la Institutul de Arheologie din Praga. I-a fost de mare ajutor și Kutzián Ida, cu care a studiat materialele neolitice din colecțiile muzeului, îndeosebi culturile Criș, Bükk, Tisa, cea liniară. Amalia Mozsolics — cercetătoarea ce pregătea atunci un *corpus* al descoperirilor de bronz din Ungaria și Transilvania — i-a fost foarte favorabilă, oferindu-i informațiile pe care le dorea, iar colegii arheologi prof. Banner J., Mithay Sándor (directorul Muzeului din Győr), Kalisz (muzeograf la Nyíregyháza), antropologul Nemeskery J., universitarii László Gyula și Covrig Ilona (specialiști în istoria avarilor) sau numismații Bárkoczy și Huszar L., paleoliticianul Gabor Miklós, medievistul Meri István s-au dovedit de o exemplară colegialitate¹⁵.

Muzeele l-au impresionat pe directorul nostru de muzeu, la aceasta contribuind și întâlnirile cu colegii din muzeele Szolnok, Debrețin, Miskolc, Nyíregyhaza, Szeged, Győr, Sopron, Szombathely, Veszprem, Székéshely, Koszthely, Esztergom, Pécs, Szentes, Hadmezővásárhely, considerate „adevărate modele” instalate „în clădiri adecvate, cu săli frumos amenajate în care predomină vitrinele plate de perete, cu sau fără socluri de cărămidă sau lemn”, iar obiectele erau însoțite de desene și texte explicative.

Surprinzând stăruința de a prezenta o adevărată „istorie a obiectelor”¹⁶, arheologul român sublinia că „cele mai multe muzee provinciale au un caracter predominant arheologic”, dar „orânduirile feudale și capitaliste sunt mai puțin ilustrate, iar etapa de constituire a socialismului este reprezentată mai bine la Sztalinóvárós”¹⁷ (orașul Stalin, n.n.). Atât în cele 21 de muzee în care a lucrat direct, cât și în celelalte pe care doar le-a vizitat — un adevărat tur de forță! — a fost impresionat „de ordinea desăvârșită care domnește în depozite, toate obiectele fiind inventariate cu grijă, cu aceleași semnături, ca și la Muzeul național din Budapesta”¹⁸. Ceea ce deosebea radical muzeografia și arheologia din Ungaria de România era însă arhiva cercetării arheologice, ținută la zi și administrată de Muzeul Național; aici se stocau protocoalele de săpături arheologice din cuprinsul țării, planuri și fotografii, întreaga documentație de șantier, care timp de doi ani se afla la dispoziția autorului, după care intra în circuit științific, fiind consultabilă de cei interesați. De asemenea, laboratoarele de restaurare de la muzee și prezența unui antropolog, a unui

¹⁴ Cf. raport, loc. cit., f. 255–256.

¹⁵ Specialistul român i-a menționat îndeosebi pe turcologul Moravcsik G., lingviștii Nemethy J. și Harmatta J., ca și o seamă de colegi muzeologi: Vértesszőlő (Muzeul Național), Patkó Erzsébet (specialistă în Hallstatt, de la Muzeul municipal Budapesta), Csallag J. (director în Muzeul din Szentes), Csallag Dezso (director Muzeu din Nyíregyhaza), Párducz Mihály (Muzeul din Szeged), Dombay János (director la Muzeul din Pécs) ș.a.

¹⁶ Vezi loc. cit., f. 257.

¹⁷ *Ibidem*, f. 258.

¹⁸ *Ibidem*.

cercetător cu specializarea osteologie și a unui chimist — la Nemzeti Muzeum — erau o noutate pentru român.

Organizarea și săpăturile, ca stare, le-a putut evalua, în timpul vizitelor de pe șantierele Ságosvár (paleolitic), Győr (cultura ceramicii liniare), Tószeg și Stalinóvár (epoca bronzului), Sopron (perioada Hallstatt-ului); Nagy-Tétény, *Aquincum* și Szombathely (epoca romană); Zalavár și Esztergom (epoca prefeudală), Buda, Visegrad și Esztergom (epoca feudală). Vizitându-le, el reținea că „grija pentru monumente istorice, care sunt protejate pretutindeni, constituie un model pentru noi”¹⁹. S-a însoțit la toate aceste vizite de cei mai autorizați confrăți: Miklós și Vera Gábor la Ságosvár, Mithay Sándor la Győr, Amalia Mozsolics la Tószeg, Bona Istvánné și Vágo Entz la Stalinóvár, Nováki Gyula la Sopron, Poczi Clara la *Aquincum*, Szentéleky Tihamer la Szombathely, Radnoti Aladar și Csemitohighné M. la Zalavár, Szabó György la Esztergom, Holl Imre la Buda, Ilajs Miklós la Visegrad, Prokopp Gyula la Esztergom și Fülöp F. la Nagy-Tétény.

Interesele științifice și culturale ale specialistului român l-au condus spre surprinzătoare contacte. Astfel, i-a întâlnit și a discutat cu Táka Zoltan, muzeolog reputat de la Muzeul est asiatic, cu specialiștii în artă decorativă, muzeologi la Muzeul Național de Artă Decorativă — Somegyi Arpad, Koroknay Eva și Soprony Oliver — ca și un cunoscut muzeolog de la Muzeul Național de Artă, Szillágy János, bun cunosător al artei greco-romane. N-au lipsit între cei contactați profesorii Fetrich N. și preistoricianul Roska Marton.

Gazdele i-au organizat lui Mircea Petrescu-Dâmbovița un program exemplar, nu doar vizite în cele 30 de muzee și în cele 20 de șantiere, ci i-au oferit și bilete la trei concerte, unul avându-l invitat pe Yehudi Menuhin. Învățătur român a ținut două conferințe: la 15 iunie, la Societatea de Arheologie a prezentat *Contribuții cu privire la Cultura Criș în Moldova*, iar la 13 iulie, în amfiteatrul Muzeului Național de Istorie, *Principalele rezultate ale cercetărilor arheologice de la Trușești*. Ambele s-au bucurat de o audiență specială, autorul unor descoperiri recente de referință din cuprinsul Moldovei vorbind în franceză și servindu-se de planuri, desene, relevee, diapozitive, ceea ce a lărgit mult impactul și a condus la ample dezbateri. Nu l-au refuzat pe oaspete nici când acesta a dorit să consulte documente referitoare la ceangăi în Arhivele Arhiepiscopiei din Esztergom²⁰. Întors în țară, învățătur român a avansat câteva propuneri demne de a fi reținute. Între altele, înființarea unei secții documentare la Institutul de Arheologie sau la Muzeul Național de Antichități i s-a părut absolut necesară pentru constituirea unei baze documentare asupra săpăturilor arheologice și rezultatelor acestora²¹. În viziunea sa această bază documentară trebuia legată organic de muzee, ca instituțiile specializate direct angajate în cercetarea de teren și urmărirea stării de conservare, a protecției și valorificarea siturilor arheologice. Tot la muzee — la cele mari — M. Petrescu-Dâmbovița a cerut să se constituie „adevărate laboratoare”, iar la cele cu profil arheologic să fie încadrați zoologi, pedologi, topografi, chimiști. De asemenea, studenții din ultimul an care se specializaseră în arheologie să fie angajați ca practicanți (preparatori) de către muzeele mari din capitală, Cluj și Iași. Așa constatase el în țara vecină și i s-a părut mai mult decât necesar să urmărim un atare exemplu. La fel, a propus ca la institutul de arheologie bucureștean să se facă o bibliotecă centrală de specialitate, iar abonamentele la publicațiile de arheologie să fie preluate sistematic de

¹⁹ *Ibidem*, f. 259.

²⁰ *Ibidem*, f. 260–261.

²¹ Abia în 1977 și doar la impulsul lui Vasile Drăguț și Radu Florescu, sprijinit de Tamara Dobrin, pe lângă CCES s-a creat Centrul de Informatică al Culturii axat pe cunoașterea patrimoniului cultural național (azi CIMEC – Institutul de Memorie Culturală). Acesta a devenit realitate în urma stăruințelor lui Toni Iliescu, Andrei Paleolog și subsemnatului, preluând și rezolvând ulterior, în parte, obiectivele propuse de M. Petrescu-Dâmbovița.

Academie, ale cărei institute de profil să-și intensifice schimburile cu cele similare din străinătate, îndeosebi cu cele din Ungaria. Constatând direct eficiența documentării a mai propus să fie intensificate vizitele reciproce pe șantiere ale arheologilor și muzeografilor din cele două țări, iar pe șantierele naționale din România să fie invitați specialiști unguri. I-a numit direct pe preistoricianul Banner J., ca și pe muzeograful arheologi Kutzian Ida, Párducz Mihaly, Páték Erzebet, Kovrig Ilona și Tákács Zoltan²².

Propunerile și constatările specialistului român rămân exemplare dacă, mai ales, le raportăm la epocă și condițiile acesteia. De altfel, în acel an, pe diferite alte profiluri, legăturile cultural-științifice cu Ungaria apar mai degajate. Rezultă aceasta și din programul istoricului de artă Balogh Iolán, care, în plină pregătire a monografiei *Renașterea în Transilvania*, vizitând muzeele și monumentele din România și discutând colegial cu Teodora Voinescu și Mihail Berza, propunea editarea lucrării sale la București!²³ Surprinzătoare realități și utile practicilor au constatat și pictorii restauratori Kapos Nandor și Valentin Béla atunci când au vizitat atelierul de restaurare de la Muzeul Național de Artă din capitală, ca și o sumă de biserici și mănăstiri unde restauratorul de frescă Gh. Taflan oferea exemplul unei liberalizări nesperate. La fel și colegul lor Kokas Ignat, venit pentru organizarea unei expoziții de artă și care era plătit în avans de către Muzeul Național de Artă pentru articolul lăsat spre publicare²⁴.

Reciproc, fiecare dintre intelectualii care cunoșteau mai bine realitățile vecinilor, înțelegeau să și-i apropie pe ceilalți înlăturând ceea ce — absolut emblematic — un oficial din Ministerul de Externe ungar o sfătuisese pe Csanyi Arpádiné — expertă în artă decorativă și grafică, comisar al expoziției ungare din iulie 1956, prezentată în România —: „nu este cazul să ducă nu știu ce (cadouri constând în lucrări de artă contemporană, cataloage etc. — n.n.) pentru că nivelul cultural al oamenilor de la noi este foarte scăzut!”²⁵

Într-o asemenea direcție, de reală deschidere și conlucrare științifică și reputatul arheolog român a acționat cu o tenacitate care-i aduce laudă și-l confirmă ca pe un desăvârșit intelectual.

THE ARCHAEOLOGISTS DORIN POPESCU AND MIRCEA PETRESCU DÂMBOVIȚA ON THE HUNGARIAN ARCHAEOLOGY AND ARCHAEOLOGISTS

In 1955 and 1956, Hungary was visited, as part of an exchange program of specialists of the two communist countries, by the archaeologist Dorin Popescu and by the director of the Iași History Museum, Mircea Petrescu Dâmbovița. Returning home, they made detailed reports on the situation of scientific research in Hungary and insisted on the necessity of strengthening the relations between the scientific communities of the two countries.

²² *Loc. cit.*, supra, f. 254.

²³ *Ibidem*, f. 283.

²⁴ *Ibidem*, f. 285–286.

²⁵ Cf. raportului însoțitorului Kutza Gh., 13.VII.1956, loc. cit., f. 293.